

PRÍLOHA MLADÝCH

O B S A H

Kapitoly z dejín katolíckej Cirkvi v Anglicku	1
Warszawska pielgrzymka	3
Skutočný príbeh	5
Zasväcujeme sa Panne Márii	6
Svedectvo	7
Hviezda na zemi	8
Máš čas ?	8
Všetkým básnikom /u nielen im/	9
Kristus bez križa - križ bez Krista	9
Básne	10 - 12

Kapitoly z dejín katolíckej Cirkvi v Anglicku

K odpadnutiu Anglicka od katolíckej Cirkvi došlo za vlády kráľa Henricha VIII. /1509-1547/. Jeho bezprostrednou príčinou neboli však vieroučné rozdiely, ale zmyselnosť despotického kráľa.

Henrich VIII. sa spočiatku chystal za knaza a aj študoval v Oxforde teológiu. Bol dokonca oduševneným prívržencom katolíckej viery. Bránil katolícku náuku o sviatostiach proti Lutherovi, za čo mu pápež udelil titul "Defensor fidei" - obranca viery. Kvôli nízkym vášňam však čoskoro zmenil svoj postoj ku katolíckej Cirkvi a tak násilne pretrhol zväzky, ktoré jeho krajinu takmer tisíc rokov spájali s Rímom.

Žil osemnásť rokov v manželstve s Katarínou Aragonskou, vdovou po svojom bratovi. Mali viac detí, nažive zostala však len ich dcéra Mária. V r. 1527 sa rozhodol zrušiť svoje zákonité manželstvo a čániť sa s dvornou dárou Annou Boleynovou. Ako dôvod udával, že manželstvo v prvom stupni švagrovstva sa protivi božiemu zákonu. Keď pápež Klement VII. pod tlachou prísnych cirkevných trestov nechal toto manželstvo vyniesť za neplatné, vplyvný štátnik Tomáš Cromwell poradil kráľovi, aby urobil to, čo urobili kniežatá v Nemecku - odtrhol sa od Ríma. A tak v r. 1531 generálne zhromaždenie anglického kléru spolu s parlamentom vyhlásilo Henricha za hlavu anglickej Cirkvi s podmienkou, že sa to neprotivi zákonom Kristovým. Kráľ hneď zrušil všetky poplatky odvádzané rímskej kúrii. Keďže kráľovský kancelár Tomáš Morus s tým nesúhlasil, musel odstúpiť a jeho miesto zaujal Cromwell. Za canterburského arcibiskupa bol vymenovaný Tomáš Cranmer, bývalý kaplán Anny Boleynovej, ktorý bol presiaknutý luteranizmom a okrem toho žil v tajnom manželstve. Te nto vyhlásil manželstvo Henricha a Kataríny za neplatné a v r. 1533 ho zosobášil s Annou. Keď pápež proti tomu protestoval, vydal Henrich v r. 1534 tzv. supremačný akt, podľa ktorého kráľ je jedinou a najvyššou hlavou anglickej cirkvi a v duchovných veciach má takú istú moc a autoritu ako doteraz pápež. Spojenie s Rímom úplne prerušili. Všetci úradníci a duchovní museli zložiť tzv. supremačnú prisahu, totiž, že uznávajú supremačný akt, kráľovo nové manželstvo a tiež aj nástupnícke právo Alžbety, jeho dcéry s Annou. Odopretie prisahy sa pokladalo za vlastizrada a trestalo sa smrťou alebo obesením alebo rozštvrtením za živa. Odmietnutie prisahy stálo život mnoho ľudí. Cirkev z nich neskôr sedem vyhlásila za svätých a 33 za blahoslavených. Najznámejší z nich sú zbožný biskup Ján Fisher z Rochesteru a slávny kancelár Tomáš Morus. Oboji popravení v r. 1535. 17. júna bol Ján Fisher predvedený pred súd, aby tam verejne uznal kráľa za hlavu anglickej cirkvi. Biskup samozrejme odmietol. Bol odsúdený na smrť. O päť dní neskôr, 22. júna predpoludním, si na popraviske klakol, pomodlil sa hymnus "Teba Boha, chválime" a sklonil hlavu, aby mu ju mohol kat stáť. Jeho hlavu nastokli na kôl a dva týždne vystavovali na londýnskom moste. Potom ju hodili do Temže, aby mohli 6. júla na ten istý kôl napichnúť hlavu jeho spoločníka v utrpení - Tomáša Mora a vystavovať ju na tom istom mieste celý mesiac.

Najväčší odpor proti supremačnému aktu vyciádval z kláštorov a tak ich /bolo ich 950 / v r. 1540 Henrich všetky zrušil. Ich majetok bol vyhlásený za majetok koruny. Cirkevné obrazy a relikvie boli zneuctované, púte boli prísne zakázané. Keď pápež Pavol III. uverejnil exkomunikačnú bulu proti Henrichovi VIII. , dal tento z pomsty vykopať pozostatky arcibiskupa Tomáša Becketa, odsúdil ho ako zradcu a jeho kosti dal spáliť.

Hoci Henrich úplne odmietol pápežskú autoritu, predsa katolícku náuku meniť nechcel. Keď sa príčinou Cranmera začal v Anglicku šíriť luteranizmus, kráľ ho krvavo potlačil. Frenasledovaní boli teda nielen katolíci, ale aj protestanti.

Katolíkov ako vlastizradcov väčšinou obesili a protestantov ako kacírov zase upáli-
li. Keď Henrich VIII. v r. 1547 zomrel, mal na svedomí viac ako 600 popravených
biskupov a kňazov a rovnaký počet popredných anglických občanov.

Po jeho smrti nastúpil na trón Henrichov maloletý syn Eduard VI. /syn z tre-
tisho manželstva/. Jeho poručníkom bol jeho strýc oddaný protestantizmu. Jeho
pričinením a Cranmerovou pomocou sa anglická schizma /odtrhnutie/ zmenila aj na
herézu /odklon od učenia/. Cranmer zostavil nové vierovyznanie obsahujúce 42
článkov, nový katechizmus a bola zavedená nová liturgia.
Eduardova vláda trvala však krátko a po jeho smrti v r. 1553 sa ujala vlády už
spomínaná dcéra Henricha VIII. Mária, nazývaná Katolíčka. Jej najväčšou túžbou
bolo vrátiť Anglicko katolíckej Cirkvi. Zrušila Eduardove protikatolícke zákony
a zaviedla opäť katolícku bohoslužbu. Vzbury protestantov trestala najprv opatrne,
no keď sa neustále rozširovali, vydala prísne zákony proti heretikom, na základe
ktorých prišlo o život asi 300 osôb /medzi nimi i arcibiskup Cranmer/. Takto si
u protestantov vyslúžila titul "krvavá" /bloody Mary/.

Po Máriinaj smrti nastúpila na trón Alžbeta /1588-1603/, dcéra Henricha a
Anny. Keďže nepochádzala z legitímneho manželstva, pápež nemohol uznať jej prá-
vo na trón /toto právo patrilo Henrichovej neteri - škótskej kráľovnej Márii Stuar-
tovej./ Rozhnevaná Alžbeta, hoci predtým navonok horlivá katolíčka, obnovila Eduar-
dov cirkevný poriadok. Takmer všetci /až na jedného/ anglickí biskupi odmietli jej
poslušnosť, boli uväznení a nahradení protestantskými. Na čelo novej hierarchie
sa postavil Matej Parker, bývalý dvorný kaplán Anny Boleynovej. Stal sa canterburs-
kým arcibiskupom a potom vysvätil ďalších biskupov. Cranmerove články prijal par-
lament medzi štátne zákony. I podnes sú vlastne vierovyznaním anglikánskej cir-
kvi. Zo sviatostí uznávajú len kresťanstvo a sviatosť oltárnu - podľa kalvínskeho chápa-
nia. Jediným prameňom viery je sv. Písmo. Pretože Alžbeta milovala lesk a nádhe-
ru, uviedla znovu do kostolov obrazy, omšové rúcho a organ. Anglikánska cirkev
tým získala navonok podobu katolíckej, náukou zostala však kalvínska. Aká však
bola situácia verných?

Odmietanie úradných bohoslužieb sa trestalo väzením, ba aj smrťou. Nebez-
pečenstvo smrti znamenala účasť na sv. omši, príp. rozhrešenie katolíckym kňaz-
om. Vytvorila sa silná protikatolícka psychóza. V r. 1581 bolo vyhlásené za
velezradu zmierenie s katolíckou Cirkvou a podľa ďalšieho zákona bolo velezradou
byť katolíckym kňazom, alebo katolíckemu kňazovi pomôcť. Kňazi študovali v zah-
raničí a neskôr sa vracali domov takmer na istú smrť. A predsa sa vždy hlásili
noví, niektorí už konvertiti. V Európe boli pre nich zriadené viaceré špeciálne
semináre, napr. v Douai, v Rheims, v Ríme a i. Z prvého, z Douai, vyšlo až 160
mučeníkov. Slávny mučeník Edmund Campion, bol vysvätený v Prahe, o dva roky pri-
šiel do vlasti, rok skryto pôsobil, bol zatknutý a po krutom mučení bol spolu
s ďalšími v r. 1591 popravený. V bývalom Klementíne v Prahe je na stene namalo-
vaný jeho obraz.

Ale aj laici prinášali veľké obete. Stavali úkryty pre kňazov a na konanie
bohoslužieb. Vzniklo nové remeslo - obvinení za iné trestné činy sa mohli vyslo-
bodiť chytením kňaza. Za vlády Alžbety 188 ľudí získalo palmu mučeníctva. 21
z nich bolo vyhlásených za svätých, veľká väčšina za blahoslavených. Medzi ka-
nonizovanými laikmi boli takí, ktorí boli odsúdení na smrť za poskytnutie príst-
rešia kňazovi, ale aj mnohí, ktorí boli odsúdení za banálne veci, napr. poskyt-
nutie klobúka pre kňaza na úteku. Nejaký muž bol dokonca popravený za to, že
zaplatil kňazovi v hostinci pivo. Za vernosť katolíckej Cirkvi dala Alžbeta po
devätnástich rokoch väznenia popraviť aj svoju príbuznú, škótsku kráľovnú Máriu
Stuartovú.

Jej syn Jakub, ktorý bol však vychovávaný v nenávisti voči svojej matke, sa
po Alžbetinaj smrti stal anglickým kráľom. Alžbetinou smrťou skončila vláda

rodu Tudorovcov. Ale pre katolíkov lepšie nenastali. Protikatolícka nálada napak vzrastala. Keď v r. 1666 vypukol v Londýne požiar, bol jeho pôvod bez jediného dôkazu pripísaný katolíkom. V r. 1678 sa rozšírila falošná správa, že jezuiti chystajú atentát na kráľa. Šiesti z nich boli hneď popravení a katolíci vylúčení z parlamentu.

Na základe falošnej obžaloby bol odsúdený a popravený arcibiskup Oliver Plunket, írsky prímas. Bola to však už posledná poprava katolíckeho kňaza v Anglicku. V období po Alžbete I. sa spomína v Anglicku 78 mučeníkov, z ktorých 15 bolo vyhlásených za svätých. Treba sa hlboko skloniť nad hrdinstvom všetkých tých, vďaka ktorým Cirkev v Anglicku neprestala existovať. Hoci cirkev žila v skrytosti ešte aj v 18. storočí, niektoré zákony boli už zmiernené. Sv. omše sa stále slúžili tajne, kňazi stále študovali v zahraničí. Mnoho sa pracovalo literárne, pre posilnenie viery, ale aj na jej obranu. Až po vypuknutí francúzskej revolúcie, keď mnoho šľachty emigrovalo do Anglicka, boli katolíci vítaní aj verejne a mohli si stavať kaplnky. V r. 1829 parlament proti vôli kráľa vydal zákon, ktorý zrovnoprávňoval katolíkov. Nastala nová jara. K nadšeným katolíkom sa pridali i konvertiti. Z ich radov bol v r. 1873 J.H. Newman povýšený na kardinála. Keď v r. 1850 sv. Stolica zriadila v Anglicku riadnu hierarchiu, ozvali sa veľké protesty proti "novému pápežovmu útoku" na tento "pokojný národ". Prevládala totiž mienka, že každý Angličan, ktorý si trochu váži svoje dejiny a svoju vlasť, nemôže byť katolíkom.

Na začiatku 20. storočia bola v centre Londýna dokončená nádherná Westminsterská katedrála - sídlo hlavy katolíckej Cirkvi v Anglicku. V súčasnosti je ním kardinál Hume. Svoju úctu k nemu a ku všetkým anglickým katolíkom vyjadril sv. Otec Ján Pavol II. tým, že ho vymenoval za člena stáleho sekretariátu biskupskej synody, teda na miesto, ktoré predtým zastával on sám ako kardinál.

Tento stručný opis udalostí z histórie cirkvi v jednej ťažko skúšanej krajine nám môže slúžiť ako obraz toho, aké následky má hriech /a na začiatku opísovaných udalostí bol hriech!/, pretrhnutie zväzkov so sv. Stolicou, ale aj aká sila vyvierá z vernosti k Cirkvi založenej na nástupcoch sv. Petra - rímskych pápežoch.

W A R S Z A W S K A P I E L G R Z Y M K A ,

tak nazývajú Poliaci svoje 9-dňové putovanie - z Vešavy do Čenstochovej - ku svojej Matke Márii, Kráľovnej Poľska.

Čenstochová je dnes jedným z najväčších poľských pútnických miest s dávnou tradíciou. Jej korene siahajú až do roku 1382, kedy sem uhorský kráľ Ľudovít Veľký vyslal bratov pavlínov, ktorí tu založili klášter. Z príležitosti svojej misie dostali od Ladislava Opolského do daru - dnes už slávny - obraz Matky Božej.

V čase husitských výprav - v roku 1430 - bol tento obraz vynesенý na námestie, kde bol takmer zničený. Historikom sa nepodarilo presne zistiť, či to urobili českí husiti, alebo Poliaci, ktorí sa k husitom pridali. Pri jeho rekonštrukcii boli - na pravé líce Matky Božej - primalované dve jazvy, stopy po meči, symbol tohto znesvätenia.

Keď v roku 1711 postihol Varšavu mor, obrátili sa jej obyvatelia na Matku

Božiu Čenstochovskú s prosbou o pomoc. Zaviazali sa, že keď zacnráni mesto, každoročne budú k Naj - na Jasnú Góru - putovať.

Mor sa razom zastavil...

Odvtedy rok, čo rok verní Varšavčania putujú ku svojej Matke, ale nielen oni. Dnes už takéto púte vychádzajú z rôznych miest Poľska. Najdlhšia z nich vedie z Gdaňska a meria viac ako 600 km.

"Warszawska pielgrzymka" vychádza 6-eho augusta, aby na vigíliu sviatku "Nanebovzatia" mohla už kľáčať pri nohách svojej Matky. Pútnici sú rozdelení do skupín od 1 až 17. V 15-ťke putuje mládež stredoškolská a 17-ťka patrí zase akademickej mládeži. Každú skupinu vedie otec pavlín so svojimi pomocníkmi. Majú na starosti program počas putovania. Pútnici sa navzájom oslovujú brat, sestra.

Stalo sa už tradíciou, že na "pielgrzymku" prichádzajú i pútnici zo zahraničia. Nebolo tomu inak ani tento rok. Popri Francúzoch, ktorí tvorili najpočetnejšiu zahraničnú skupinu /bolo ich viac ako 300/, prišli i Taliani, Španieli, Holanďania, Nemci, Rakúšanania, Maďari, dvaja Vietnamci, ba i jeden Moskovčan. Nechýbala tu - toho roku veľmi početná - skupina zo Slovenska a Čiech.

Je krásne zlatisté ráno. Varšava sa odieva do sviatočného šatu, veď dnes bude už po 277-my raz vyprevádzať pútnikov na Jasnú Góru. Tajomné vzrušenie naplnia nielen ulice Varšavy, ale i každého z nás. 28 tisícový zástup začína putovať. Varšavské ulice lemujú tisícky ľudí. Zdravia nás, objímajú, ba i kvetmi obdarúvajú. Ich srdečnosť a živá radosť vyčurila nejednému z nás slzu na tvári.

... pár kilometrov v nohách a radostne naladená Varšava sa stráca v nedohľadne. Ďalej už naše putovanie vedie poľnými cestami. I tu nás vítajú ľudia z neďalekých gazdovstiev. Hoci je obyčajný pracovný deň, sú sviatočne oblečení. Vítať "pielgrzymku" je pre nich sviatkom. Milo nás prekvapila ich dobroserdečnosť. Na mnohých miestach čakali na nás vedrá s vodou, malinovou, či kanva mlieka, nechýbalo ani ovocie. V pále dňa veru dobre padlo také osvieženie! Stredobodom každého dňa bola účasť na eucharistickej obeti. Slávila sa vždy vonku na veľkom priestranstve /lúke, či poli/ za prítomnosti všetkých putujúcich. Pre nás -Slovákov- bolo veľmi povzbudivé, keď čítanie sv. evanjelia popri reči poľskej, odznelo vždy i v slovenčine. Bol to jeden z mnohých prejavov istej solidarity, sympatie voči nám -Slovákom- s ktorým sme sa počas nášho putovania u bratov Poliakov viackrát stretli. Prijemným zážitkom bolo, keď prichádzajúc do sandomiersko - radomskej diecézy "pielgrzymku" prišiel vítať - sám ako pútnik - otec biskup Edward Materský.

275 km k Matke Božej sme svorne putovali mladí i deti, muži i ženy, ba i celé rodiny s malými deťmi v kočíkoch, tiež postihnutí na vozíkoch a starí ľudia. Mnohí takto putovali už viackrát. Jeden 78-ročný dedko šiel tohtoročnú "pielgrzymku" už 65- ty raz.

... zostáva pár kilometrov do cieľa, v diaľke už vidno skvietť sa nádhernú vežu jasno-gorakého kostola. Vrch, skadiaľ na ňu túžobne hľadíme, je vrchom "odpúšťania".

... chvíľa zastavenia sa ... a myseľ už odvíja kľbko udalostí a zážitkov z putovania. Vynárajú sa chvíle napätia, nevšímavosti voči bratom, nezhôd, netrpezlivosti, či egoizmu ...

A razom sa vrch "odpúšťania" premieňa v pohybujúci sa a vravou zdobený kolos.

... odpusť mi, sestra, nehnevaj sa, brat ... rozlieha sa široko-ďaleko, sprevádzané objatím, úprimným stiskom ruky, slzami dojatia...

Zrnká prachu nelásky, ktoré sa v nás počas putovania nahromadili, boli zožreté a my sme sa mohli vydať ďalej. Skôr však ako sa to stalo, pútnici sa rozprchli po okolí. Bratia Poliáci - vidiac naše rozpačité pohľady - nám vysvetlili, že šli po kvety, lebo u nich je taký zvyk, priniesť Márii náruč kvetov. Ich pozornosť nám imponovala, tak sme sa pridali tiež.

Prechádzajúc dlhou alejou popri nadšené zástupy blížime sa k hlavnému - von - ku postavenému - oltáru s veľkou reprodukciou zázračného obrazu čenstochovskej Panny Márie.

Hlas z reproduktora predstavuje jednotlivé skupiny "pielgrzymky" defilujúce popred obraz Matky Božej. Práve prichádza naša slovenská skupina, pokľakne ... z reproduktora zaznie - tento raz slovensky! - "úmysel modlitieb Slovákov sa niesol v znamení prosby za slobodu Cirkvi v ich krajine, tiež za dobrých, svätých biskupov a kňazov pre osirelé diecézy a farnosti..."

Naše 9-dňové putovanie možno nazvať i pešie duchovné cvičenia. Čas naplnený modlitbou, spevom, prednáškami, vzájomnými rozhovormi poskytoval pestré podnety k rozjímaniu.

Kráčajúci zástup a neustále sa meniaci príroda zase tvorili pôsobivú kulisu pri prežívaní Božej prítomnosti.

Spoločenstvo putujúcich a neraz náročné podmienky putovania vytvárali priestor na okrasovanie všetkého nepravého a neschopného lásky v nás.

Putovanie je teda viac ako len prejsť určitú fyzickú vzdialenosť. Putovanie je časom milosti a pokánia, časom, ktorý má vyústiť v našu METANOIU - PREMENU.

S k u t o ě n ý p r í b e h

Začala sa sv. omša. Kňaz oznámil, že prídu chorí na vozíkoch. Keďže meškali, sv. omša začala bez nich. Uprostred kázne sa vo dverách objavil vozík, jeden, za ním druhý ... Kňaz prerušil kázeň a privítal ich. Sv. omša potom pokračuje ďalej. Po jej skončení prichádza kňaz s mikrofónom k chorým. Spočiatku badať nesmelosť na oboch stranách. Onedlho sa už živo diskutuje: "Akú máte chorobu? - Obrnu." Druhá uviedla nejaký latinský názov, pritom sa usmiala a dodala - "to Vám však asi nič nehovorí". Ďalšia sa zdôverila, že jej odumiera svalstvo a v budúcnosti je úplne odkázaná na druhých. Potom prišiel rad na jedného mladíka, ktorý na otázku, čo odkáže svojim vrstovníkom, povedal: "Vytrvajte vo viere!" Povedla sediaci dievčina dodala: "Zostaňte vždy mladými, mladými na duchu, zachovajte si radosť v srdci!" Isté mladé dievča sa priznalo: "Viete už si svoj život bez choroby neviem ani predstaviť. Som rada, že som chorá." A dievča, ktoré prekonalo takmer všetky pľúcne choroby rozpráva: "Vždy keď mám záchvat cítim ako ma objíma Pán." Iná trpiaca zvolala: "Nebojte sa utrpenia! Ak vezmete križ z láskou, tak sa Vám bude zdať, že nenesiete križ Vy, ale že križ nesie Vás."

Chorí takto ešte dlho rozprávali, ale tiež počúvali, premýšľali, mlčali, vždy im však na tvári ihral úsmev. Keď som porovnával nás zdravých s nimi, mal som dojem že nie oni, ale my sme chorí. Naša diagnóza znie: chýba nám radosť!

Naši hostia lúčiac sa slúbili, že budú vo svojom utrpení na nás myslieť. Nakoniec sme si všetci s chuťou zaspievali.

Marián, 17-ročný

Z a s v ä c u j e m o s a P a n n e M á r i i

Mária nás posýva pod svoj ochranný plášť, k zasväteniu sa Jej Nepoškvrnené - mu Srdcu.

Zasvätiť sa Nepoškvrnenému Srdcu P. Márie - ako to povedal sv. Otec Ján Pavol II. na svojej púti vo Fatime v máji v r. 1982 - znamená priblížiť sa, prostredníctvom Matkinho príhovoru, k samému Prameňu života, ktorý vyvrel na Golgote ... znamená zasvätiť svet prebodnutému Srdcu Spasiteľa, čiže priviesť ho k samému prameňu vykúpenia. Sila vykúpenia nekonečne prevyšuje všetko zlo vo svete. Matka to vie a preto nás volá, aby sme sa obrátili.

Toto volanie našej Matky sme prijali za svoje i my v našej farnosti a rozhodli sme sa Jej zasvätiť. Zasvätenie sa je veľká a dôležitá udalosť v živote človeka, preto bolo potrebné sa na ňu náležite pripraviť. Naša príprava nebola síce 5-mesačná, ako ju odporúča sv. Grignon z Montfortu, ale 5-týždňová. Spočívala v spoločnej a individuálnej príprave. Raz do týždňa - cez víkend - sme sa spoločne stretli na modlitbe sv. ruženca spojenej s meditáciou na mariánsku tému. Keďže nás povinnosti zaviedli každého v inú stranu, cez týždeň sme sa pripravovali individuálne. Táto každodenná príprava zahŕňala meditáciu nad invokáciami loretánskych litánií a čast sv. ruženca tak, že v prvý týždeň sa modlil jeden deň a postupne s pribúdajúcimi týždňami pribúdali i deňatky. V posledný týždeň pred zasvätením sme sa modlili celý ruženec.

Samotné zasväcovanie sa konalo postupne, po skupinách /mládež, ženy, rodiny, deti.../ vždy v prvú sobotu mesiaca, alebo na nejaký mariánsky sviatok. Zasvätenie bolo sviatkom celej farnosti. Pred sv. omšou zástupca zasväcujúceho sa spoločenstva sa pomodlil loretánske litánie. Po nich nasledovalo slávnostné prečítanie zvästnej modlitby, pri ktorej všetci stáli. Potom spoločne zaspievali mariánsku pieseň. Pri sv. omši čítali lekcie, prosby veriacich a niesli obetné dary, tiež i kyticu kvetov - dar pro P. Máriu. Počas sv. omše i po nej mládež, ako dar - Márii zasväteným - farníkom spievala svoje piesne. Pred požehnaním duchovný otec každému osobne odovzdal zvästnú listinu s textom zvästnej modlitby. Spolu sa nás zasväcovalo asi 100, z toho približne 35 mladých, zopár mužov a zostatok tvorili ženy.

Poslednou skupinou, ktorá sa zasväcovala bola školopovinná mládež. Celé obdobie prípravy prechádzala veľmi živo a aktívne. Sama si tiež pripravila pre P. Máriu darček. Solo ním "olnko" - a Máriou upocstred - ktoré vo svojich lúčoch nieslo mená zasvätených. Čin chceli vyjadriť, že Mária sa odteraz stáva pre nich c e z t r o m všetkého diania.

Chvíle našej spoločnej prípravy ku zasväteniu sa P. Márii niesli v seba zvláštnu atmosféru. Atmosféru neopísateľného pokoja a úprimnosti. Mária vtedy prichádzala medzi nás, otvárala naše srdcia a naplnila ich milosťami. Odvtedy čo si nás Ona začala viesť, sa spoločenstvo nás mladých viac zjednotilo, upevnilo, profíbililo, stali sme sa k sebe úprimnejší, priateľskejší a otvorenejší na Matkiné slová, poučania. Tiež veľmi intenzívne cítime Jej mocnú ochranu a hojné požehnanie pri každom podujatí.

Zasvätením sa Jej Nepoškvrnenému Srdcu sa medzi nami - zasvätenými - utvorilo akési neviditeľné puto bratstva, ktoré nás spája a zjednocuje i vtedy, keď sme rozídení každý v iný kút Slovenska. A práve cez toto zasvätenie sa spájame a vzájomne sa i za seba modlíme. Ono je nám povzbudením vo chvíľach ťažkých a bolestných.

S v e d e c t v o

Keď som mal trinásť dní, bol som pokrstený. Tým skončila starosť o moju náboženskú výchovu zo strany najbližších príbuzných. Napriek tomu, semeno bolo zasiate a ja som túto skutočnosť vedel doceniť až oveľa neskôr. /O 27 rokov, keď som chodil súkromne na katechizmus ./

Vyrástol som v meste a tak na mňa postupne vplývali jeho inštitúcie a kultúra: škola, kino, televízia, rozhlas, noviny atď. Samozrejme zo začiatku som všetko prijímal a všetkému veril. Priemerne vnímavý človek "to" ale raz musí "prekuknúť". A tak som postupne spoznával čo nie je pravda. Začal som hľadať. Počas strednej školy som prešiel rôznymi, hlavne literárnymi a filozofickými "-izmami" novoveku a súčasnosti a k tomu sa pridali zlomky z ázijských náboženstiev.

Počas vysokej školy som sa s tým všetkým "rozišiel" a nezostalo nič. A opäť som vedel, kam nepatrím a aký nie som. Takto som sa prakticky vylučovacím spôsobom dostal ku kresťanstvu - viedla ma k tomu zvedavosť: Odkiaľ sme a kam ideme? Opatrne ma k tomu nasmeroval tiež starší kamarát a myslím, že začínali byť vyslyšané aj modlitby mojej starej mamy.

Jeden z prvých zvláštnych zážitkov bolo narodenie syna. Pocítil som, že ja nemám na to, aby som vedel povolať ľudskú bytosť k životu. Vtedy som šiel svätokrádežna na ev. prijímanie. V snahe prijať vlastného syna poriadne, prijal som aj telo syna Božieho. Keď som neskôr s manželkou chcel dať syna pokratiť, začali problémy. Neboli sme cirkevne sobášení. Mal som na výber: buď to všetko absolvujem poriadne a príjem naplno, alebo zase raz zahrám v živote divadlo. Dostal som sa ku kňazovi a povedal som mu, že mi ide o Boha, nie o kresťanstvo, islam, alebo budhizmus. Moja polročná príprava vyvrcholila cirkevným sobášom a krstom syna.

V tom čase bol môj otec chorý, ležal v nemocnici. Dnes prichádzam na to, že moje úplné obrátenie vlastne súviselo s jeho smrťou. Môj otec bol neveriaci a už dávno uprednostnil vedu pred vierou. Jeho zdravotný stav bol taký, že všetci sme si uvedomili, že začína prichádzať koniec, ale nik to nepovedal nahlas. Otec viditeľne chradol. Čakala ho posledná operácia, všetci sme už vedeli, že výsledok iba potvrdí najhoršie obavy do budúcnosti. Bolo treba konečne urobiť niečo pre záchranu otcovej duše. Začal som modlitbou, do ktorej som "vťahol" najskôr syna a neskôr sa pridali i ďalší. Stalo sa, že otec skoro vyhodil vlastnú matku z nemocničnej izby len preto, že spomenula pred ním meno Božie. Navštívil som kňaza, ktorý prislúobil pomoc. Chcel som do modlitieb zapojiť i svoju matku, ale márne. Vraj je to beznádejné a nemá to zmysel.

Kňaz zapojil do modlitieb asi 100 detí. V jednu vhodnú chvíľu som otcovi oznámil, že príde návšteva - môj známy, kňaz. Otec nestihol protestovať. A ja som sa tešil. Na druhý deň sa návšteva vydarila a otec prijal tri sviatosti: sviatosť zmierenia, oltárnu a pomazanie chorých. Od tejto chvíle sa začal cítiť lepšie a lepšie. Kázal si priniesť bibliu. Pokiaľ vládol čítal, modlil sa. Ešte raz túžil stretnúť sa s kňazom, to sa mu i splnilo. Potom sa cítil už horšie a horšie. Náš prvý a posledný rozhovor na náboženskú tému obsahoval:

- otec, neboj sa, stretneme sa!
- viam. ani ty sa neboj!
- modlíme sa za teba, aj Dávid /syn/ sa modlí
- ďakujem!

O niekoľko hodín mi telefonicky oznámili, že otec zomrel. Prvé slová, ktoré sa mi vydarili z úst boli: "zachránený".

Napätie posledných dní, týždňov, mesiacov opadlo a prišiel úžasný pokoj. A ja som si uvedomil: Zostal mi už iba jediný otec.

Keď som sa stretol so svojím priateľom, spýtal sa ma ako sa má otec. Dobre, odvetil som. Už nemá bolesti - pýta sa ďalej- takže ho pustia domov? Nie, zomrel, odvetil som. Povedal som to však s takým pokojom, že priateľ sa obrátil a odišiel, mysliac si, že som blázon.

Cirkevný pohreb môjho otca šokoval mnohých jeho kolegov, známych, či priateľov. Nevedeli si vysvetliť otcovu zmenu. A mama začala opäť po 30-tich rokoch pristupovať ku sviatostiam.

Miro, 30 ročný

H v i e z d a n a z e m i

Večer som si všimol hviezdy. Nebo bolo nimi krásne posiate. Svojím svitom robili noc príťažlivejšiu a istejšiu. Mnohým takáto noc dodáva odvalu. Často stačí, aby svietila len jedna takáto hviezdička a cesta je hneď príjemnejšia, veselšia. Koľkou radosťou nás napĺňajú žiariace hviezdy! A predsa, svetlo, ktoré vyžarujú nie je ich svetlom. Je to odraz slnečného svetla.

Brat, sestra, i ty si hviezdou, tu na zemi. Tvojim S l n k o m je KRISTUS. On ťa naplňa svojím svetlom a ty ho rozdávaš do svojho okolia.

R o z d á v a š ? ! ?

Mal by si, veď iste ti ho Pán nedáva len pre teba, ale práve cez teba ho chce dať ľuďom, s ktorými sa stretávaš. Buď hviezdou Kristovou, ktorá žiari v tme neveriaceho sveta. Sviet, aj keď ti bude okolie nahovárať, že tvoje Slnko nie je. Ty si presvedčený o jeho existencii. Veď jeho prítomnosť bytostne pociťuješ.

Keď sa ti zdá, že vo svojom okolí si sám, tým je tvoje svetlo potrebnéjšie, lebo naokolo vládne tma. Ty z tej tmy máš pritiahnúť ku Slnku aj iných, aby sa tiež stali hviezdami Kristovými. Kto vidí čo len jednu hviezdu, nemôže tvrdiť, že viac ich niet.

Fozri na oblohu dnes večer, možno práve dnes je ich plné nebo a všetky spolu krásne osvecujú zem svojím slnečným odrazom. Obhliadni sa tiež vókol seba, či v tvojej blízkosti nie je hviezdička, ktorá už začína byť odrazom Kristovho svetla, len ju treba pritiahnúť viac ku Slnku. A to je tvoja ú l o h a !

Peter 21 ročný

M á š č a s ? ! ?

Prosil som priateľa o pomoc pri oprave bicykla. NEMÁM ČAS !
Potreboval som vysvetliť zložitý problém. NEMÁM ČAS !
Potreboval som trochu viac lásky od svojho otca. NEMÁM ČAS !
NEMÁM ČAS ! Odpoveď, ktorá sa stáva pomaly symbolom tohto storočia. Storočia, kedy všetko len napreduje závratnou rýchlosťou vpred, bez chvíľky zastavenia sa ...
Niet pomaly človeka, ktorý by sa nestiažoval na nedostatok času.
NEMÁM ČAS na svojho konička, šport, kultúrne podujatia, ale tiež ani na svoju rodinu, známych, ba nenachádzam si čas ani sám na seba. Stále sa kdesi ponáhľam, čosi naháňam a pritom mi z rúk uteká môj vlastný život ...

Osemnásťročný dievča sa pýta: "Mám po maturite, čomu sa mám teraz venovať najskôr? Športu, umeniu, ..?" Venuj sa predovšetkým životu! Mnohí totiž sa stiažujú na nedostatok času, keď ho však majú, nevedia ho využiť.

Každý z nás iste už stretol človeka, ktorý ešte nestihol dopovedať myšlienku a už začína druhú. Ešte nemá vec premyslenú, už ju s chvatom vysvetľuje. Jed-

no porekadlo vraví: " Kto sa náhli s odpoveďou, ten pomaly myslí..."
A nakoniec slová jednej piesne: "... len aby si stále mal dost síl..."
Ano, aby sme neboli len ako bežci, ktorí celý svoj život prebehnú, a keď začnú
žiť už bude neskoro...

Luboš, 23 ročný

V š e t k ý m b á s n i k o m
/ a n i e l e n i m /

Údelom všetkých básnikov, poéziu milujúcich a poéziou milovaných je krutá
daň, ktorú musia zaplatiť za vyslovenie všedných životných právd, či sa týkajú
kráľa, alebo žobráka, alebo dokonca vlastnej osobnosti. Vtedy prichádza myšlien-
ka zmeny ideálov za cenu prežitia. Kto vydrží a pravdu pravdou vysväťí, stáva
sa ozajstným básnikom, bez rozdielu národnosti, vlastných životných úvah, či ná-
roku na slávu. A práve tento nárok zostáva kdesi v dialke, kdesi v krvavej kalu-
ži odumretých citov, kde dohára posledný plamienok hasnúcej nádeje. Básnik ju
zhodí, aby sa stal básnikom, a ten kto sa rozhodne kráčať podľa vopred určeného
času, ten stáva sa čiernym rúchom na bielej navine. A práve toto čierne rúcho bu-
de vždy vyzdvihované do nekonečných výšav tam, kde pravda života musí umrieť mod-
liac sa na náhrobnom kameni odišlého času. Práve tam básnik pocíti nenávisť, lebo
stáva sa svedomím ľudu, ktorý ho miluje a ktorý ho drží vo výškach svojich srdc.
Vtedy básnik stáva sa básnikom a ani prúd etimologického času nezmyje jeho meno
z dejín poézie.

Marián, 22 ročný

K r i s t u s b e z k r í Ź u - k r í Ź b e z K r i s t a

Priateľ, idem hľadať kríž. Pozri, mám Krista bez kríža, práve som ho kúpil
v antikvariáte. Zmrzačený, ale pokrásny - no nemá kríž. Preto ma napadla myšlien-
ka! Možno ty máš kríž bez Krista, ktorý poznáš iba ty. Oba ste nekompletní. Môj
Kristus neoddychuje, pretože mu chýba kríž. Ty neznášaš kríž, pretože ti chýba
Kristus. KRISTUS BEZ KRÍŽA - KRÍŽ BEZ KRISTA.

Tu je rozlúštenie : Prečo sa nespojíme a nezjednotíme ? Prečo nedáš svoj
prázdny kríž Kristovi? Získame na tom obaja. Uvidíš. Ty máš samotný kríž, prázdny,
studený, strašný - bez zmyslu. Rozumiem ti, trpieť takto je nelogické! Nechápem,
ako si to mohol znášať tak dlho!

Kríž zbavený Krista je trápenie - logický spôsob beznádeje. Máš v rukách
liek. Netrp už viac sám. Nože, daj mi ten tvoj kríž - prázdny, osamelý. Daj mi
ho. Ako zámenu ti dám zmrzačeného Krista bez odpočinku, bez kríža. Zober si svoj-
ho Krista, zjednot sa s Ním. Pribi ho. Objím ho. Rozkaj ho. & všetko sa z m e n í
Môj zmrzačený Kristus si oddýchne na tvojom kríži. Tvoj kríž už nebude iba tvoj,
bude tiež v tom istom čase krížom Kristovým.

Nože, zober svoj kríž, priateľ, svoj kríž s Kristom. Nebudeš už viac trpieť
sám. Budete ho niesť dvaja - každý polovicu bremena. A skončíš pri tom, že budeš
objímať a milovať svoj kríž, keď raz bude Kristus na ňom.

z taliančiny preložila
Marta - Lucia

M L Č A N I E

Čo môžem povedať, keď iba mlčať mám,
čo sa mám opýtať, keď otázku nepoznám,
kam mám kvety dať, keď sú zvädnuté?
A či mám deti pohladať, keď sú už mŕtve?

Komu mám bozk darovať, keď oslávenca niet,
komu sa mám ukloniť, ukázať arabesk,
čo mám povedať roľníkom, keď ich siat' nevidím?
Rozbiť azda hniezda vtákov spevavých?

Čo mám slnku povedať, keď lásku kradol som,
čo mám ľuďom navrátiť, keď z výšky padol som,
kam sa mám otočiť, keď nezávisť všade darujú mi?
A či smie básnik umrieť v dialke zabudnutý?

Asi ano. Svet navrátil čašu zármutku.
Ja však vravím, aj keď iba ticho mlčím.
Zvädnutým kvetom život vrátim
a mŕtve deti na čelo pobožkám,
aby všetci počuli, čo mlčaním vravieť mám.

Marián, 22 ročný

J A S O M C H C E L I B A Ž I Ť

Ja som chcel iba žiť a vidieť svetlo sveta.
Som nenarodený syn, som nežiadúce dieťa.
Nikdy som nekričal: "neľúbte sa už viac!"
Boh im máa daroval, tak žijem - dva mesiace...

Či by im srdcia pohl' plač odsúdených detí,
veď, či som za to mohol, že by som bol už tretí?

Dať si to zobrať - tak vraždu nazývajú
a vrahom v bielom sa ľudia ukláňajú,
a kto si to zodpovie pred Bohom,
že lono mamy je mi kolískou i hrobom?
Ako vysvetliť žene - /nehodno jej riečiť mama/,
že výčitkami v duchu zhrýzať sa bude sama?

Už čujem tupo dunieť lekára chladné kroky...
a nebude ho mrziť, že ja som chcel žiť roky...
Tak som chcel vidieť slnko, počuť jak slávik spieva,
veď z mamičkinej krvi sa do máa život vlieva.
Tak som chcel vyrásť v láske, mamine mliečko skúsiť,
no, hádam, začali si už na máa nože brúsiť.
- A svet sa na to díva a glnko ďalej svieti...
Kto tu však strašne chýba? - NENARODENÉ DETI!

Anička

BALADA O ČASE

Jesenné lístie hrá tichú melódiu.
Predomnou križ, Ježiš na ňom bdie.

Aký prchavý, pružný je čas.
Ako tvrdneme v ňom.
Aj mrieme.
Nenávratne.
A čas len beží, beží vpred.

On umrel, ja ešte som,
my ešte sme.
Čím sme sa nadchýňali,
stalo sa časom cieľom, programom.
Po ňom.

Žije, zdá sa to frázou.
Nie je ňou.
Život nie je len jeho,
nie je len náš.
Čo poháňa nás k bojom,
k práci, k tvorbe -
to boli a sú aj jeho slová a činy.

BÁSEŇ VENOVANÁ TEBE

Ži v sebe každý deň,
ži aj svoj pád a znova vstaň.
Buď dobrý k ľuďom
a nezabíjaj ich pre vlastnosti,
s ktorými trápíš sa ty sám.
Všetci sme plní čakania,
ľudia sú plní túžby po ľuďoch,
po obyčajných úsmevoch,
po pravde, ktorej vravíme aj Boh.
Nosieme v sebe prázdne nádoby,
na súcit, na cit, na lásku,
na dobré slovo z tvojich úst.
Na dobré slovo z tvojich úst,
nie, nedávaj si otázku,
či odkázať to niekomu,
kto dlží ti pre neľásku,
si tu ty a rád si poradiš.
Ži v sebe každý deň,
ži aj svoj pád a znova vstaň,
neopust nikdy opustenú dušu,
si človek, tak sa postaraj!

Vierislava

Žil a žije vo mne a v nás
a nevytrhne ho čas
z našich myslí a citov, zo života,
ktorý sa znásobil, rozkvital,
rástol a rastie a bude rásť
v zrne, ktoré vzkličilo,
vo vine, ktoré sa v hroznoch
uchovalo....

Jesenné lístie hrdie
svoju tichú melódiu...

Nie. Čas neplynie iba.
Aj trvá a udržuje,
pobáda ľudstvo dopredu.
Cez neho. Cez nás.

Dáša, 15 ročná

BEZ NÁVRATU

O láske bez nevery
o priateľstve bez konexií
o svete bez zbraní -
S N Í V A M E a
každý deň nám uniká -
bez návratu

Francesco

M A T E M A T I K A

Ak dávam,
je to 2 x 2
ak prijímam,
tak len obyčajných 2 + 2

Martin, 25 ročný

STARÉ KONÁRE

Keď odrezávame staré konáre stromov,
robíme to preto, aby zbytočne neodoberali výživu
celému stromu a konárom, ktoré ju práve potrebujú.

Pane, daj mi sily, aby som dokázal
zbavovať sa všetkých zlých skutkov, návykov, myšlienok,
ktoré iba oslabujú môj duchovný život a oberajú ho
o potrebné milosti.
Ak sa totiž dokážem zbaviť toho, čo mi len zbytočne odoberá silu,
tak sa bude môj duchovný život rozvíjať.

Rasťo, 23 ročný

UVER LUDOM

Uver ľuďom, že ťa majú radi
a svoju lásku chcú ti dať,
uver, že život to dar lásky,
ktorý sa má darovať.

Darovať? A komu?
Keď v človeku sa sklámem.
Darovať lásku tomu,
čo stvoril nebesia a zem.

A Pán zeme, neba,
prijme tú lásku iba cez ľudí.
Prišla som na to, že treba
uveriť v lásku ľudí!

A.Z.

Poznámka redakcie:

Milí čitatelia, naša "Príloha mladých" pomýšľa osamostatniť sa a
prichádzať k vám vo forme mládežníckeho časopisu. Momentálne si hľadá
"meno", preto vaše nápady, návrhy sú v í t a n é !!!

Ešte malé upozornenie pre našich prispievateľov : príspevky posielajte
písané strojom.

Ďakujeme.